

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. J. V.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2020, č. j. JMK 63429/2020, sp. zn. S-JMK 58973/2020/OD/No,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 7. 5. 2020, č. j. JMK 63429/2020, sp. zn. S-JMK 58973/2020/OD/No, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2020, č. j. JMK 63429/2020, sp. zn. S-JMK 58973/2020/OD/No (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 4. 2020, č. j. ODSČ-40075/20-34 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 1. 12. 2019 v 03:57 hod., při řízení koloběžky s elektrickým pohonem v Brně na ulici Merhautova, v blízkosti budovy s č. or. 149, v provozu na pozemní komunikaci, nesouvislou jízdou porušil povinnost chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, čímž porušil § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž následně porušil rovněž povinnost podrobit se na výzvu strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. K odvolacím námitkám zejména uvedl, že v rámci dokazování před prvostupňovým orgánem bylo spolehlivě zjištěno, že žalobce jel na koloběžce s přídatným elektrickým pohonem, která spadá do kategorie nemotorových vozidel, které je primárně poháněno lidskou silou. Nelze ho proto považovat za chodce či osobu používající osobní technický prostředek, jak žalobce s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu argumentoval. Skutečnost, že žalobce jel středem pozemní komunikace způsobem, že ohrožoval sebe a ostatní účastníky silničního provozu, vyplývá ze svědeckých výpovědí policistů a ostatních součástí policejní dokumentace. Stejně tak bylo na základě těchto podkladů a pořízeného videozáznamu prokázáno, že žalobce byl neúspěšně vyzván k podrobení se dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu. V řízení poté nevyšly najevo žádné okolnosti, které by nestrannost policistů důvodně zpochybnil.

II. Žaloba

4. Podle žalobce se správní orgány nevypořádaly s jeho tvrzením, že se před provedením silniční kontroly pohyboval na osobním přepravníku značky „Jocker“ jak po chodníku, tak po vozovce. Naopak za účelem prokázání viny žalobce vycházely ze svědeckých výpovědí a subjektivního hodnocení policistů, kteří nejsou odborníky přes jízdu na daném druhu dopravního prostředku. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 35, uvedl, že v jeho případě bylo na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Správní orgány se dostatečně nezabývaly společenskou škodlivostí jeho jednání (*naplněním intenzity či hranice, kdy je možno považovat konkrétní chování za naplnění skutkové podstaty daného přestupku*). Závěr o naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku měl být podpořen i jiným důkazem (např. kamerovým záznamem, pozitivní zkouškou na alkohol).

5. Kromě toho žalobce namítal, že samotné odmítnutí podrobit se na výzvu policisty orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu není dostačující, protože zákon vyžaduje následnou výzvu k podrobení se vyšetření spojeného s odběrem krve. Policisté tímto způsobem nepostupovali, neboť žalobce po odmítnutí dechové zkoušky nechali z místa odjet, aniž by ho řádně poučili a vyzvali k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření. Z toho důvodu se žalobce nemohl dopustit předmětného přestupku, což nebylo ze strany správních orgánů zohledněno. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015 – 45, a ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, jakož i na zásadu legality a zásadu *in dubio pro reo*. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. K žalobním námitkám uvedl, že žalobce prokazatelně odmítl podrobit se na výzvu policisty orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu, jak vyplývá také z pořízeného videozáznamu. Na něm je mimo jiné zachyceno, že strážník žalobci sděluje, že se po příjezdu hlídky PČR pravděpodobně podrobí vyšetření spojeného s odběrem krve. Jelikož se žalobce ani jednomu vyšetření nepodrobil, hledí se na něj jako na osobu řídící vozidlo pod vlivem alkoholu.
7. K tomu žalovaný doplnil, že o ovlivnění žalobce alkoholem svědčí nejen svědecké výpovědi policistů, ale také jeho chování, které bylo kamerou zachyceno. V průběhu správního řízení pak žalobce argumentoval pouze tím, že neřídil koloběžku s elektrickým pohonem, protože se pohyboval na osobním přepravníku. Až v žalobě poprvé namítal, že neměl být ze strany policistů řádně vyzván k podrobení se příslušných vyšetření, včetně poučení o důsledcích jejich odmítnutí. Takový postup žalovaný považuje za účelový, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40.
8. K vyjádření žalovaného podal žalobce stručnou repliku. V ní zopakoval, že správní orgány spolehlivě neprokázaly, že byla vůči němu ze strany policistů učiněna zákonná výzva k podrobení se orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu, popř. následnému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve poté, co byla dechová zkouška odmítnuta. Z těchto důvodů žalobce na podané žalobě setrval.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

9. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, úřední záznam, výpis z evidenční karty řidiče a pořízený videozáznam zachycující komunikaci žalobce se strážníky obecní policie. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 27. 2. 2020, během kterého bylo za účasti žalobce provedeno dokazování obsahem spisové dokumentace. Kromě toho byl proveden důkaz svědeckými výpověďmi zasahujících policistů str. G. P. a str. Š. Š.

10. **Policista P.** k věci uvedl, že žalobce spatřili jet na koloběžce po vozovce, přičemž neměl jízdu očividně pod kontrolou, neboť klopýtal a vrávoral. Mohl tedy ohrozit sebe i ostatní účastníky silničního provozu. Z toho důvodu žalobce zastavili a vyzvali ho k předložení dokladů totožnosti. Za tímto účelem pak byla přivolána hlídka PČR. V mezidobí byl žalobce opakovaně vyzván k podrobení se dechové zkoušce na alkohol, což odmítl. Proto byl poučen, že věc bude postoupena správnímu orgánu. K položeným dotazům dále svědek upřesnil podobu výzev k podrobení se orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu, které byly vůči žalobci učiněny. V této souvislosti zpochybnil tvrzení žalobce, že výzva byla učiněna nestandardním či „familiárním“ způsobem.
11. **Policista Š.** ve své výpovědi potvrdil, že žalobce se nesouvisle pohyboval či doslova motal na silnici, a to na koloběžce s elektrickým pohonem. Z dechu, chůze a chování žalobce hlídka pojala podezření, že je pod vlivem alkoholu. Na hlavě měl navíc nasazenu helmu obráceně. Současně svědek uvedl, že si již nepamatuje, kdo výzvu učinil, ale byla ze strany žalobce opakovaně odmítnuta.
12. Žalobce se k věci vyjádřil způsobem, že v rozhodnou dobu neporušil žádná ustanovení zákona o silničním provozu, protože se jako chodec pohyboval na osobním přepravníku značky „Jocker“. Po zastavení byl žalobce hlídkou vyzván k prokázání totožnosti. Kromě toho se ho zeptali, jestli jim nemůže „dýchnout“, což odmítl. Na místo byla poté přivolána hlídka PČR, která však se žalobcem nijak nekomunikovala a z místa se po chvíli vzdálila. Strážníci obecní policie poté žalobci sdělili, že může z místa odjet.
13. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce odvolal. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup jednak byly splněny zákonné podmínky (žalobce jednání nepožadoval a žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil) a jednak krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné, neboť zároveň shledal, že zde jsou důvody, pro které bylo nutno napadené rozhodnutí nutno zrušit [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]
17. Žaloba je důvodná.
18. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání dvou různých přestupků, což se odráží také v povaze námitek, které byly proti prvostupňovému a napadenému rozhodnutí uplatněny. Z důvodu přehlednosti proto krajský soud rozdělil odůvodnění svého rozhodnutí do dvou částí:

a) *Přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu*

19. Žalobce argumentoval tím, že spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu nebylo spolehlivě prokázáno, protože správní orgány založily svá rozhodnutí pouze na subjektivním hodnocení policistů, kteří se vyjadřovali mimo jiné ke stylu jízdy žalobce na koloběžce, ačkoliv k tomu nemají dostatek odborných znalostí.
20. Porušení povinnosti stanovené v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. povinnosti každého *chovat se při účasti na provozu na pozemních komunikacích ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní (...)*, je přestupkovým jednáním, které je pozorovatelné pouhým okem a v silničním provozu k němu dochází v zásadě nahodile. Z toho důvodu nebude v běžných případech objektivně možné bezprostředně zachytit průběh a styl jízdy pachatele přestupku pomocí kamerového či jiného zařízení. Z provedených důkazů ostatně vyplývá, že hlídka neprováděla cílenou kontrolu dodržování konkrétních povinností řidiče a pravidel silničního provozu. Naopak žalobce zastavila až v reakci na nestandardní styl jeho jízdy, která měla ohrožovat bezpečnost silničního provozu.
21. Ve vztahu k danému přestupku proto správní orgány nedisponovaly jinými důkazními prostředky než svědeckými výpověďmi strážníků obecní policie, kteří byli v řízení řádně vyslechnuti. Oba uvedli, že jízda žalobce na koloběžce nebyla souvislá. V tomto směru není podstatné, že se jejich subjektivní popis stylu jízdy částečně odlišuje, pokud jej označují jako „klopýtání“, „vrávorání“ nebo „motání se po silnici“. Naopak je nutné vycházet z toho, že oba policisté jízdu žalobce bezprostředně pozorovali a vyhodnotili jako nebezpečnou, tedy ohrožující život, zdraví nebo majetek, jakožto zájmy chráněné zákonem o silničním provozu. Závěr o naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku zároveň není podmíněn zjištěním, zda žalobce skutečně byl či nebyl pod vlivem alkoholu či jiné omamné látky.
22. Z povahy věci bylo posouzení stylu jízdy žalobce subjektivní, tedy závislé na tom, jak ho policisté bezprostředně vnímali a na základě svých znalostí a dosavadních zkušeností vyhodnotili. K tomu je vhodné doplnit, že součástí každodenní činnosti policistů je vykonávání dohledu nad dodržováním pravidel silničního provozu. Z tohoto důvodu lze předpokládat, že mají dostatečné rozlišovací schopnosti potřebné k tomu, aby správně vyhodnotili jak způsob, tak intenzitu porušování jednotlivých povinností řidiče. Obecně navíc není potřeba odborných znalostí za účelem posouzení toho, zda jízda na koloběžce probíhá standardním způsobem či nikoliv.
23. Nutno doplnit, že policistu lze obecně považovat za nestranného svědka, protože vystupuje při provádění silniční kontroly a projednání přestupku v postavení úřední osoby, která nemá osobní zájem na výsledku řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 – 46). Žalobce neuváděl žádné konkrétní okolnosti, které by vzbuzovaly důvodné pochybnosti ohledně toho, že policisté jízdu žalobce skutečně pozorovali tak, jak před správním orgánem vypověděli.
24. Krajský soud proto dospěl k závěru, že spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu bylo žalobci spolehlivě prokázáno,

a to zejména na základě konzistentních svědeckých výpovědí policistů, které správní orgány se skutkovou verzí žalobce a jeho námitkami konfrontovaly.

25. Co se týká společenské škodlivosti jednání žalobce, podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je přestupkem *společensky škodlivý protiprávní čin, který jev zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*. Vedle naplnění formálních znaků přestupku tedy musí být naplněn též znak společenské škodlivosti takového jednání. Ten však nemusí nutně spočívat pouze v tom, že dojde ke konkrétnímu reálnému ohrožení společenského zájmu, postačí i potencionální ohrožení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že jednání, jehož formální znaky jsou zákonem označeny za delikt, v běžně se vyskytujících případech naplňují i materiální znak deliktu.
26. Materiální znak ohrožovacího deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je tak naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, bod 25). Rovněž řešený delikt je deliktem ohrožovacím, chráněným objektem jsou životy, zdraví a majetek jiných osob či samotného přestupce; tyto hodnoty byly jednáním žalobce potenciálně ohroženy, požadavek na společenskou škodlivost přestupkového jednání žalobce tak byl naplněn. Nadto není pravdou, že by se správní orgány touto otázkou nezabývaly (viz s. 3 rozhodnutí o přestupku).

b) Přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu

27. Žalobci naopak musí dát zdejší soud za pravdu v tom, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci týkající se druhého přestupku, jehož spáchání bylo žalobci kladeno za vinu v souvislosti s tím, že se na výzvu policistů odmítl podrobit vyšetření, zda byl při řízení vozidla (předmětné koloběžky) pod vlivem alkoholu.
28. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.“
29. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu: „Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.“ V souvislosti s porušením dotčené povinnosti řidiče je odkazováno na zvláštní právní předpis, kterým byl v době spáchání přestupku zákon č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 20 odst. 2 tohoto zákona platí: „V případě, že povinná osoba podle odstavce 1 orientační vyšetření odmítne nebo takové vyšetření nelze provést nebo úspěšně dokončit, provede se odborné lékařské vyšetření. Pokud odborné lékařské vyšetření osoba odmítne, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.“
30. K naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy dojde při splnění všech následujících podmínek: Fyzická osoba se 1) účastnila provozu na pozemní komunikaci, 2) byla řádně vyzvána k absolvování odborného

lékařského vyšetření, a to 3) osobou oprávněnou k učinění takové výzvy, přičemž musí jít 4) o opodstatněnou výzvu. Posledním nezbytným předpokladem je, že se 5) fyzická osoba odmítne lékařskému vyšetření podrobit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 As 287/2016 – 36, bod 14). Je povinností správního orgánu, aby se naplněním uvedených podmínek zabýval, jakkoli nejsou ze strany přestupce činěny spornými. Jedná se totiž o základní skutkové okolnosti, na jejichž podkladě je možné o spáchání tohoto přestupku rozhodnout, a *vice versa*, bez jejichž naplnění tak učinit nelze. Odkaz žalovaného ve vyjádření k žalobě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, v řešené věci použitelný není, a to s ohledem na odlišné přestupkové jednání a spolehlivé prokázání podstatných skutkových okolností věci.

31. Žalobce (byť až v žalobě) učinil sporným naplnění druhé a částečně též čtvrté z uvedených podmínek přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. K opodstatněnosti výzvy (čtvrtá podmínka) lze uvést, že zákon č. 65/2017 Sb. rozlišuje dva druhy vyšetření, a sice vyšetření orientační a odborné lékařské vyšetření. Důvodem k provedení těchto vyšetření je vždy důvodné podezření, že konkrétní osoba (mj.) pod vlivem alkoholu vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015 – 45, č. 3441/2016 Sb. NSS). Ze skutkových okolností posuzované věci nejsou pochybnosti o tom, že zde (s ohledem na jednání žalobce – způsob jízdy na koloběžce, způsob komunikace a také jeho vzezření – obráceně nasazená přilba) existovalo důvodné podezření, že žalobce je ovlivněn alkoholem, případně jinou omamnou látkou. Podmínkou k výzvě ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu tedy není zjištění, že přestupce skutečně je pod vlivem alkoholu, jak žalobce namítal. Logicky postačuje důvodné podezření, že by tomu tak s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti být mohlo. Čtvrtá podmínka tedy byla splněna.
32. Co se však týká druhé podmínky, žalobce vznesl námitku absence kvalifikované výzvy k tomu, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření ve smyslu § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb. Úřední výzva bývá vyslovena nebo projevna při výkonu pravomoci úřední osoby a musí být v souvislosti s tímto výkonem. Je charakteristická svojí neformálností a fakticitou, podstatným je proto obsah, nikoli forma takové výzvy (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017 - 26). Žádný právní předpis nicméně neobsahuje přesný popis toho, jak by měla být dotčená výzva ze strany úřední osoby formulována (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017-26). Za podstatnou lze proto považovat skutečnost, že policista řidiče vyzve k podrobení se příslušnému vyšetření zřetelným a kvalifikovaným způsobem, tedy v souladu se zákonem. Z předmětné výzvy, popř. také okolností, za kterých byla učiněna, proto musí být bez obtíží rozpoznatelné, za jakým účelem má být vyšetření provedeno a jaké právní následky jsou spojeny s jeho odmítnutím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 As 26/2014-41, bod 37.)
33. V nyní projednávané bylo prokázáno, že žalobce byl ze strany obecní policie vyzván k podrobení se orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu, což odmítl. Daná skutečnost vyplývá nejen ze svědeckých výpovědí policistů, ale také z pořízeného videozáznamu, na kterém je zachyceno, jak se strážník žalobce v souvislosti s podezřením na požití alkoholických nápojů před jízdou opakovaně táže, zda je ochoten podrobit se na místě dechové zkoušce a žalobce na to reaguje záporně. Na videozáznamu ani

v protokolech o svědeckých výpovědích policistů však není zachyceno, že by žalobce byl řádně vyzván k podstoupení odborného lékařského vyšetření, jak je výše citovanou právní úpravou výslovně předvídáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015-45). Stejně tak z obsahu správního spisu vůbec nevyplývá, zda žalobce byl řádně poučen o tom, že se v případě odmítnutí takto učiněné (kvalifikované) výzvy policisty dopouští přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.

34. K tomu je vhodné doplnit, že policejní dokumentace není ve vztahu k tomuto přestupku zcela standardní. Zdejšímu soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že součástí spisové dokumentace týkající se daného druhu protiprávního jednání běžně bývá nejen oznámení přestupku a úřední záznam, ale také alespoň písemný záznam o odmítnutí dechové zkoušky či odborného lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve, a jehož součástí je rovněž standardizované poučení o následcích spojených s neoprávněným odmítnutím předmětných vyšetření. Jakkoli na jednu stranu existence této dokumentace není pro posouzení řádnosti výzvy zcela nezbytná, na druhou stranu její zajištění zpravidla dostatečně potvrzuje splnění této podmínky.
35. Ačkoliv správní orgány nemohou v zásadě ovlivnit, jak jim budou jednotlivé přestupky oznámeny, jsou povinny zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Za tímto účelem proto bylo na místě, aby si prvostupňový orgán dodatečně vyžádal nejen pořízený videozáznam (což učinil), ale také další podklady osvědčující skutečnost, že žalobce byl v souladu se zákonem řádně vyzván a poučen. Při nezajištění těchto podkladů bylo na místě věnovat těmto okolnostem zvýšenou pozornost alespoň při provádění svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří mohli k cíleným dotazům správního orgánu blíže osvětlit, jak přesně jednotlivé výzvy probíhaly. Správní orgány se však nesprávně spokojily pouze s tím, že žalobce byl prokazatelně na provedení dechové zkoušky opakovaně dotázán, přičemž mu bylo z důvodu odmítnutí sděleno, že se pravděpodobně podrobí vyšetření spojenému s odběrem krve. Na základě toho však nelze žalobce uznat vinným ze spáchání daného přestupku, protože postihovat lze pouze odmítnutí výzvy, která byla učiněna v souladu se zákonem, tedy kvalifikovaným a úplným způsobem, což v posuzované věci prokázáno nebylo. To je také důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, shledal krajský soud žalobní námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu důvodnou. Proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.). V dalším řízení bude nutné buď za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností doplnit dokazování, nebo postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, neboť žalobci nebylo spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu spolehlivě prokázáno. Tímto právním názorem krajského soudu je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci procesně plně úspěšný, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a to ve výši 3 000 Kč,

jež vynaložil na zaplacení soudního poplatku. Tuto částku je žalovaný povinen žalobci zaplatit do 30 dnů od právní moci rozsudku (výrok II).

38. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. června 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. B.